

KALOCSAI TÚRA

Nem csak „paprikás”
hangulatban

Ugye ismerik azt az asszociációs játékot, amikor valaki mond egy szót és a másoknak rá kell vágnia az első gondolatot, ami az eszébe jut? Tegyük egy próbát. Azt mondom: Kalocsa. Nos, mi ugrott be elsőre? A paprika vagy a minta? Higgyék el, érdemes továbbgondolni a történetet...

SZÖVEG ÉS KÉPEK: MEGYERI MÁTÉ

■ Az egyik legrégebbi városunk, hiszen a honfoglalás óta viseli ezt a címet. Örömmel éltünk is a lehetőséggel, hogy feltérképezhetjük a települést és a környékét. Az „expedícióhoz” különleges paripát is kaptunk: egy 2016-os Toyota állt a rendelkezésünkre és lett hű társunk a hétvége alatt.

Hétvégére mentünk, de egy hétre pakoltunk

Az összkerekes RAV4-esnek egy kisgyermekes család háromnapos kikapcsolást kellett befogadnia, mégpedig olyanét, ahol az anyuka minden eshetőségre felkészülve pakol, és gyakorlatilag a sok „felszerelés” igazából csak velünk kirándul, de nemhogy hasznát nem vesszük, a zöme elő sem kerül majd. Rosszabb esetben pont útban van a felesleges holmi,

amikor az ember a másnapi ruházatát keresi éppen. Ismerős helyzet? A Toyota készségesen, gombnyomásra tátotta ki hatalmas hátsó ajtaját és zokszó nélkül nyelte a bőröndöket, a csomagokat. Elöl, valamint a hátsó sorban is rengeteg rekeszt és tárolót alakítottak ki, így mindennek hamar lett helye.

Hogy izgalmasabb és változatosabb legyen az út, a kalocsai célpont mellett a „legrövidebb út” funkciót aktiváltam a GPS-ben. A feleslegesen elhozott tárgyak listájára elsőként az a néhány CD került, amelyeket magunkkal hoztunk, ugyanis a kocsihoz ilyen idejét múlt lejátszó nem található. Ám ezt a pillanatnyi bökkenőt gyorsan megoldottuk, hiszen Bluetooth párosítással a telefonon tárolt zenék ismerős szövege hamar és feltűnően jó minőségben csendülhetek fel a hangszórókból.

4x4magazin.hu/g/11

Kalandozás másod- és harmadrangú utakon

A kétliteres, nyomatékos turbódízel motor és a kényelmes, de mégis feszesre hangolt futómű remek társ-

nak bizonyult. Még akkor is, amikor a navigáció először másod-, majd harmadrangú utakra rendelt minket. Ám az a tény, hogy földes részeken kell közlekedni, egy 4x4 Magazinós újságírót nem tántoríthatja el a cél elérésében. A kalandozás valahol a

Kiskunsági Nemzeti park környékén ért véget – nem az autó terepkepeségei, sokkal inkább a fényezésének óvása érdekében fordultunk vissza, ugyanis olyan útra vitt a navigáció, amelyet erősen benőtt a növényzet. **Miután visszakeveredtünk a „civilizációba”, Tass után csatlakoztunk be az 51-es főútba, amelyen kényelmesen haladva már messziről megpillantottuk a kalocsai templom tornyait.**

Elhaladtunk a szépen kivilágított Főszékesegyház mellett, és egy apró körforgalom után a GPS közölte: megérkeztünk. De hova is? Ha már egy klasszikus régi várost kerestünk fel, akkor ragaszkodjunk ehhez a vonalhoz. Egy klasszicista stílusban épült lakóházat alakítottak át nagyszerű, fiatalos, modern, de a hagyományokat és a régi szellemiséget hűen őrző szállodává. Az elnevezése is ezt támasztja alá, hiszen a Pilvax Hotel alapját adó épület a Szabó család tulajdonát képezte a XIX. században. Egyik híres lakója az a Szabó József volt, aki Kossuth egyik bizalmasaként innen indult más neves kalocsaiakkal együtt és látogatta rendszeresen kedvenc kávézóját, a Pilvaxot.

Remek vendéglátás és tóparti kirándulás

Ne ijedjenek meg, ha nem találunk nagy és harsány feliratokat, fotocélműveket vagy vacsoránkat. Mi nagyon jól választottunk, és bár a pincér első körben nem értette a kislány kérését miszerint, „Rizshúst kérek hús nélkül és egy nájszteát, köszönöm”, de aztán bőségesen megrakott tányérokkal jött vissza.

maximum az lehet, hogy az úszás, a csónakázás és a horgászás után melyik vendéglátó-ipari egységben fogyasszuk el az aktuális ebédünket vagy vacsoránkat. Mi nagyon jól választottunk, és bár a pincér első körben nem értette a kislány kérését miszerint, „Rizshúst kérek hús nélkül és egy nájszteát, köszönöm”, de aztán bőségesen megrakott tányérokkal jött vissza.

Autó és kisvasút - a Toyota a közös pont

Másnap bőséges svédasztalos reggeli várt minket, s miközben falatoztunk, már dolgozott bennünk a kalandvágy. Rengeteg célpontot kínált a térség. Először a Szelidi-tó felé vettük az irányt. Egy mini Balaton, Velencei tó várt minket, különleges hangulattal. Kedvelt fürdőhely, ahol aktívan és passzívan is ki lehet kapcsolódni: a legnagyobb eldöntendő kérdés

Tele hassal, az állóvizet elhagyva, a legnagyobb folyónk, a Duna felé vettük az irányt. Kedves kis falvakon áthaladva értük el a partját Uszodnál. Itt egy kisebb kalandba keveredtünk, amit nem részleteznék, legyen elég annyi, hogy a sárban csak a sárgumi az, ami valamit ér, de az összekerekhajtás is nagyon jól jön, amikor az ember az ártérbe téved egy jó fotó kedvéért...

Este lett, mire visszaértünk második otthonunkba. A kényelmes ágyak már nagyon vonzóak voltak ekkor, de még egy esti séta és egy finom fagyí ígérete adott némi pluszerőt a közeli belváros felfedezésére. A szállodából kilépve szinte rögtön a Viski Károly múzeum előtt találtuk magunkat, de sok érdekességet és műemléket lehetett látni útközben, mint például a női fegyház és börtön sarkán található „Szabadulás kútját”, vagy a királyi koronára emlékeztető szökőkutat és a közelben álló érseki szobrokat.

Legnagyobb sajnálatunkra, hamar elröppent a pihenésre szánt idő. A RAV4 újfent feneketlen bendőként nyelte a számtalan csomagot, majd elvitt minket a néhány sarokkal odébb várakozó Chili-Train városnéző kisvonathoz. A két teljesen különböző közlekedési eszköz meglepően sok közös felmenőt tud felmutatni. A

paprikapirosra festett vasút mozdonyának kerekein ugyanis ott virított a Toyota jel...

A „vonatozás” 45 perces ízelítőt adott a városból – olyan volt az egész, mintha egy étlapot kaptunk volna a fő fogásokról, vagyis a település nevezetességeiről. Például az Érsekkert szökőkútáról, a Népművészeti házról, az Érseki palotáról, és persze a Paprika manufaktúráról.

A sok látnivaló után fájó szívvel indultunk hazafelé. El lehet tölteni egy hosszú hétvégét tartalmasan Kalocsán?

Ezt a kérdést tettem fel magamnak, amikor felvetődött, hogy felfedezzük a várost és körbebarangoljuk a környékét. A választ most már tudom: egyértelműen igen! S tervbe vettem, az ősszel visszatérek – a környék igen híres borrégióit ugyanis még fel sem kerestem. ■